

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA:

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 29, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'30
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

GRAN MENAGERIE CARCUNDA.

Ja li han perdut lo respecte,
y ell ja no sab lo que 's diu:

Veurán com al millor dia
se 'l menjan de viu en viu.

COMEDIA POLÍTICA.

ER quiebros en *Gallito* y en *Sagasta*. Ja poden rodar tota Espanya; no n trobaran d'altres que 'ls igualin.

L' un y l' altre tan la mateixa sórt: lo quiebro de rodillas.

Diumenje va ferlo en *Gallito* a la plassa de toros de Barcelona, y dilluns en *Sagasta* en cert sili de Madrid qu' es també las més de las vegas una gran plassa de toros.

A n' en *Gallito* va aplaudirlo tothom ab entusiasm, per la limpieza ab que va realisar una sórt tan sumament difícil. En *Sagasta*, al principi semblava quedar com un home; pero després...

Després ja veurán lo que ha succehit.

Lo toro *Arseni*, procedent de las ganaderias de *Sagunto*, divisa lila, berrendo en negre y corni-gacho, dotat de un geni rampellut y propens a certs cops que deixan blau, s' havia proposat saltar la barrera, la contra-barrera y hasta 'ls tendidos, y si massa s' hagués enfadat fins lo palco de la presidencia.

Esperant l' hora d' héuresselas lo primer espasa, no feya cas de capas, ni de pamplinas... era lo que se n diu un toro desfet que campava pels seus respectes.

Per últim se presenta 'l matador; lo toro escarbota l' arena. Lo matador s' ajenolla y desplega 'l drap, tranquil y somrient. En lo drap s' hi llegeix tot un programa.

«Aplassem la crisis.—Votem los pressupostos de Cuba y Puerto-Rico.—Quedi al arbitre de un cos facultatiu la qüestió surgida entre 'l ministre de la Guerra y 'l Capitán general de Madrid.»

Tot aixó escrit ab lletra menuda.

Lo toro s' para un moment, y embesteix de dret; y 'l matador li dona la sortida ab lo drap, y s' alsa espolsantse las jonolleras, mentres de tots los àmbits de la plassa cauhen sombreros y cigarros.

Criets entusiastas:—Y que n sab aquest mano! ¡Quina frescura!... ¡Quina sanch freda!... ¡Quina sórt!...

Però ha succehit una cosa extranya.

Lo peò *Cassola* (a) *Porros*, encarregat de secundar al mestre, sense saberse com, per art de magia, de torero qu' era queda convertit en toro.

«¿Han vist may una cosa més rara?»

Algú preten que certas situaciones desairadas y ridiculas engendran banyas, y que no tots los que tenen banyas se resignan al trist paper de mansos.

Ja tenim, donchs, un altre toro y ab més malicia que 'l primer; per la rahò de que avants de ser toro havia sigut torero, y coneix totas las manyas.

Ab aquest no hi valen capas, ni quiebros, ni enganys: no hi ha medi de pararlo y reduhilo a l' obediencia. La quadrilla s' arronsa, los més atrevits ronsejan, y l' un darrera de l' altre van saltant la barrera y desapareixent de la plassa.

Y se acaba la funció per falta de toreros, entre 'ls xiuletos y las protestas del públich que omplia la plassa.

ECOS.

s veritat lo que diuhen?

— Qu' es aixó?

— En corre que l' alcalde no s' troba bé.

— Ja m penso que deu tenir. Aixís com la criaturas, a certa edad, su riehen per la retenció de la baba, ell está sufrint avuy per una causa parecida.

— Vol dir que té una retenció també?

— Sí; una retenció de discursos.

Acostumat á ferne un caos cinch minuts, ara troba a falta las expansions oratorias de las últimas semanas.

— Trobatse en l' estat de penuria en que s' troban las arcas municipals, l' ajuntament ha desperdiciat una bona ocasió de fer una pila de quartos.

— ¿Cóm?

— Exploitant la visita que ha deixat fer á lo que han sigut habitacions regias, a ca la ciutat. ¿Qué li costava posar un carrel a la porta, que hagués dit: Entrada, un real. Niños y soldados, medio real?

— Y si no hi nagués anat ningú?

— L'avor se fe a un altre anunci per aquest istil: Liquidación! últimos días! gran rebaja de precios! Cinco céntimos la entrada. Lo barato siempre crida gent.

— ¿Tan mateix s' ha inaugurat lo globo cautiu?

— Sí senyor; y ab gran éxit.

Tal es la trista historia de l' última crisis.

Lo mateix *Sagasta* ha rebut l' encàrrech de formar nou ministeri, perque hem convingut qu' en lo actual moment históric no hi ha més home possible qu' en *Sagasta*.

No podém anar més endavant, ni podém retrocedir: *Sagasta* es la única carta de la regencia.

Si la política s' adelantava massa, aviat nos trobariam una República feta y dreta que no ns en adonaríam; si retrocedia, veuriam renovarse ab en Cánovas los últims temps del reynat de *D. Alfonso XII*, tan plens de suspicacias, de perills y de amenassas.

Aixís com la forsa de la regencia es la debilitat inherent a una viuda y á una criatura, la forsa principal de *Sagasta* es la seva mateixa impotencia, la carencia absoluta de ideals, la falta completa de fé, la inercia erigida en sistema.

De manera que la composició del nou ministeri tindrà 'l mateix caràcter que distingia al ministeri caygut. Cambiarán alguns dels noms dels ministres, sense canbiarse una sombra de la seva significació.

Tots prometerán fer alguna cosa y no farán res: tots voldrán caminar y no s' mourán de por d' entrabancarse.

Sagasta parlará de las reformas tantas vegadas promesas y may realizadas, sostindrà públicament un programa pompós y seductor; pero pèl seu us particular y com a norma de tots los seus companys de ministeri, no tindrà més lley ni altre programa que 'l següent lema, que concreta todas las sévas aspiracions:

«Menjar, beure y no fer res.»

A tal altura está avuy la política espanyola.

Sempre la mateixa comedia.

Sempre la mateixa monotonia.

Y está clar, lo pais quan no ab un ¡ay! al cor, está sempre ab un badall á la boca.

P. K.

A Cámara italiana ha aprobat per 245 votos contra 67 lo nou Códich Penal, en virtut del qual desde ara y en lo successiu no será licita la propaganda en favor del poder temporal del Papa.

Los capellans y 'ls bishes estavan vivament excitats, y l' mateix Papa amenassava ab anarse'n de Roma, si 'l nou Códich s' aprobava.

A todas aquestas imprecaciones y amenassas ha respost la Cámara, entre 'ls aplausos del pais, aprobant una lley que cohibirá tots los excessos del clero, atentatoris a la unitat de Italia.

Y ja veurán com lo Papa no s' mou, y tothom fa bondat.

Contra las extralimitacions dels ensotanats, se necesitan tres cosas: ¡Energía, energía y energía!

Gran saragata á la frontera franco-alemana. Cadets alemanys qu' entran a Fransa y amenassan á una guarda-agullas; un ciudada frances que derriba 'l pal

— ¿Y pot portar molt pes?

— Figuri! L' altre dia diu que va aixecar en Fontrodona, tot ab una pessa, en un sol viatge.

— Sembla que 'ls tituls nobiliaris que s' han de concedir a certs personatjes de per aquí, encara no venen.

— Es perque han de ser molt complicats y no están llestos.

— ¿Quants ne repartirán?

— ¡Uff! Molts. Al alcalde 'l farán marqués de l' Honra empenyada, a n' en Fontrodona conde de las Calsetas y a n' en Masvidal...

— ¿També 'l fan noble á aquest?

— ¡Vaya! Baró de la Trompa encesa.

— M' han dit que á la Exposició hi va tanta gent.

— Sí: cada dia hi van tots los que hi han treballat.

— ¡Oh! Aquestos encara que hi vajan, no pagan.

— Al contrari: ells hi van per veure si cobran.

— Sab per qué encara no treuhen l' andamiatge del monument á Colón?

— ¡Y que han de treure! Si falta posarhi lo principal.

— ¿Qu' es?

— Un gran barret de palla, perque al pobre Colón lo sol no se li fiqui al cervell.

— ¿Qué vol dir que n té de cervell?

— ¡Home, es clá! ¿Que s' figura que 'l tal Colón es fusionista?

— Llegeixi qué diu lo diari: Ayer se extravió un muchacho de pocos años, sin que...

que marca la divisió entre 'ls dos territoris, y tot desseguet alarma y consternació.

Los alemanys concentran numerosas forsas en las plassas fronterissas, y surten trens y més trens carregats de municions.

¿Y 'ls francesos?

Los francesos se limitan á publicar una noticia.

«S' han fet alguns experiments ab lo nou fusell Lebel. Las feridas que produheix desde 200 fins á 2,000 metros son incurables. La bala de aquest fusell atravesava 'ls ossos sense fracturarlos. Lo tiro no fa soroll, ni tréu fum.»

Los alemanys han dit al saberho:

— ¡Vaya uns confits més originals!... Fora, fora: que 'ls tasti qui vulgui!

En Bosch y Fustegueras embestint al govern:

«Es molt trist que hi haja governs que per viure acudeixin á la industria dels viatjes regis.»

Lo corresponsal del *Brusi* tot desconsolat:

«Aixó en boca de un monárquich, á part de acusar un gust molt péssim, resulta poch delicat y gens respectuós.»

¿Qué s' hi ha de fer! «Quien tuvo retuvo» y en Bosch y Fustegueras, sense voler, de n tan en tan se recorda de quan era federal.

Las kabitas de Marruecos han derrotat á las tropas del Sultán, apoderantse de todas las provisiones que tenían.

Lo Sultán está irritadissim y s' proposa fer un escarment exemplar.

Es com si 'l portugués del quiento hagués dit:

— «Casteeo, sácame del pozo y te cortare la cabeza.»

Lo carlisme era 'l partit més subjecte al principi de autoritat. Al proclamar l' absolutisme proclamava ab ell l' obediencia cega á las ordres dels seus jetes y abdicava per complert de la facultat de pensar.

Però avuy lo carlisme ha destruhit tota la seva significació: tants carlins, tants partits; tants caps, tantas boynas.

Al rey de las húngaras no 'l créu ningú, ni ningú se l' escolta: lo remat de moltos s' ha tornat una manada de fieras, y es de veure com se mossegan y s' destrossan.

La moderna civilisació que proclama la llibertat del pensament ha influhit ab ells de una manera poderosa, ab ells que tan l' han combatuda sempre.

Sols, que per un defecte de la seva organisació, los carlins en lloch de pensar ab lo cervell pensan ab los ullals.

En Cánovas ha recomenat als seus amichs qu' en la discussió dels pressupostos vagin depressa: discursos de déu minuts y prou.

Está molt posat en ordre y trobo que té rahó: per dar garrot al pais, com més depressa millor.

Lo sultán de Zanzibar acaba de donar un desaire als italians.

En cambi diu que corre molt bé ab los alemanys, los quals no tindrán cap empaig en apoderarse de uns terrenos que 'ls súbdits del rey Humbert tenían y consideravan com á propis.

Francament, lo que li passa á Italia, li está molt ben empleat.

Que vagin los italians á contreure alianzas ab aquests

— ¿De veras?

— Naturalment: ¡ahont vol que s' haja perdut sinó á la plassa de Catalunya?»

— ¿Que tal! ¡veu com es veritat lo que li deya?

— ¿Qué deya?

— Que tan bon punt la reyna se n anés de Barcelona, aquí ja no s' veuria cap extranger.

— ¡Oh! Donchs bé prou que se n veuhen.

— ¿Sí? ¡ahont?

— Miri: la casa de la ciutat diu que tot lo día está plena d' inglesos.

— ¿Que son perososos los nostres concejals! ¡creura que dimars, per falta de número, no van poguer celebrar sessió?

— Ben fet: lo ditxo ja ho diu: En viernes ni en martes no te cases ni te embarques.

— ¿Y que havian d' embarcarse per ventura?

— ¡Vaya! Y per navegar en una mar molt perillosa.

— ¿Quina?

— La mar de comptes de lo que acaban de gastar en techs, festas y banderetas.

— ¿Ha vist l' arch-cascada de la entrada del Passeig de Gracia?

— ¿Qué fa?

— Hi han plantat per tot arréu unas grans matas de vert.

— ¡Ah! Ja se: es perque cada nit, quan s' ha acabat la funció, los caballs del Circo Equestre hi pujan un rato á pasturar.

FANTÁSTICHE.

insaciables menjadors de *choucroute* y de islas que ja tenen amo.

L'aliança del gat ab la rata: de primer hi juga; després se la menja.

La senmana passada van arribar al port de Barcelona, los restos de un missionista català, lo Pare Salvi Almató, que predicant la religió de Cristó, morí martirizat en lo Tonkin.

Sols una mínima part del clero de Barcelona va anarlos á rebre, y encare de una manera molt humil.

Si en lloch de un màrtir del Cel hagués arribat un rey de la terra, haurian sortit mitras y arminis, s' haurian format núvols d' incens, las campanas més grossas haurian anat al vol, y un espléndit Te-Deum hauria ressonat sota las magestuosas voltas de la Bassilica.

Y després dirán que 'ls materialistas no 's troban sinó fora de la grey catòlica!

Opinió del amich Jaume Andréu, telegrafiada desde Valencia:

«Hi parlat ab gent del poble y m' han assegurat que si la reyna regent no hagués anat á Valencia, haurian cremat los archs y s' haurian produhit escenas tumultuosas.»

Aixis m' agradan los monarquichs, bèn rabiosos y susceptibles de treure foch pèls caixals.

Vagin á veure 'l *Panorama de Montserrat*, y creguin que no se 'n arrepentiran. Es molt complert, conté punts de vista admirables y está tan bèn combinat que sembla impossible que dintre de tan poch espay pugui cabrehi tanta cosa.

En una paraula: gracias á aquest *Panorama*, obra dels Srs. Urgelles y Moragas, avuy podém dir que tenim Montserrat dintre de Barcelona.

¡Ah! També 'ls recomano un' altra cosa, y eslo globo cautiu.

Per un duro no més, poden elevarse ab tota seguretat per damunt de las miserias de Barcelona.

¡Quin espectac e més espléndit desde aquella altura! ¡Y quina impressió més agradable produheix l'alsarse! L'ascensió dirigida per gent práctica, no ofereix lo més mínim perill. Lo globo cautiu será un dels succesos de la Exposició universal.

CARTAS DE FORA.—Nos escriuhen de Palafrugell participantnos que Mossen Pere (a) *Capellá frare* está cumplint la condemna que va imposarli l' Audiencia de Girona per haver insultat á sa cunyada y á un fill de aquesta. A pesar de que deya que tot ho taparia, no ha pogut escapar-se de quatre mesos de presó, qu' está cumplint actualment en lo Castell de la Bisbal. ¡Quatre mesos de no poder fabricar ayguardent y sortir á cassar ab fura, á qué es tan aficionat! ¡Quina pega per un capellá de tan empuje!

Nos escriuhen de Sant Feliu de Guixols: «Las professons van de capa cayguda. Avants una professó era una exposició de rissos y de guants y un exercici pèls cassadors de pubillas; pero avuy... ¡Ay Senyor! La de Corpus de aquest any, apart de la mitja dotzena de aqueils que no hi faltan may, los demès eran pesseters que á més de pagarlos l' hatxa cobran lo jornal. Per aixó sens dupte pre-enciamem lo cas següent: al fer una parada la professó, alguns dels que hi anavan entraren á una taberna á ferne dos. ¡Poden contar com s' excitan los sentiments religiosos ab l' olor del ayguardent!»

A Mataró tenen un arcalde que no se 'l mereixen: elegit en virtut de una coalició fusionista-republicana, un cop s' ha vist ab la vara, ha virat en rodó, fins al extrem de que, per captarse las simpatias de la gent de boina, ha ingresat en lo cassino tradicionalista. La seva idea no es altra que coaligar als constitucionals ab los carlo-conservadors.

Y es de veure'l com va á las funcions de iglesia sempre acompanyat del cabo de municipals y revestint-se de un aparato de forsa completament inútil y ridicul.

No se de qui pot tenir por l' Arcalde de Mataró. Després de tot lo seu enemich més capital no pot ser altre que la seva propia conciencia.

¡A QUE NÓ!

Dimars passat un subjecte guapo y valent hasta allá, per probar que aquí no hi ha res que 'ns inspire respecte, sense pendre precaucions y ferm com un veterano, va entrá ab lo senyó Alexiano á la gabia hont hi ha 'ls lleons.

Lo públich, que sempre va darrera lo extraordinari, no 's va descuydar d' anarhi tan bon punt se 'n va entrar. ¡Veyám!—deyan molts, en broma.—Avuy, per fi de funció; veurém com s' ho fa un lleó per menjarse tot un home.—

Arriba 'l crítich moment: las fieras voltan y udolan, molts espectadors tremolan y resan interiorment. S' obra la porta, 's presenta lo novell aficionat serio, impávit, aplomat y ab la mirada valenta.

Las fieras passan prop seu, tan propet que casi 'l fregan; miran, saltan, esbufegan... ¡ay, que anirá á sopá ab Dèu! Pero nó: ab calma serena l' home 's manté com un pal. l' Alexiano fa un senyal y 'ls lleons deixan la escena Esclata immediatament l' admiració comprimida y la gent, aplaudint, crida: —¡Aquest home es un valent!

Si senyors, no pot negarse; es un trempat de debó que ha probat que no té pò y qu' es capás d' exposarse.

Pero tot aixó, en rigor, si bèn causa un xich de efecte, no proba que 'l tal subjecte tingui verdader valor.

Una posta li fare: si es tan brau com vol pintá, ¡qué s' hi juga que no fa lo que jo li indicaré? ¿Sab qu' es? No ha d' entrá en cap gabia ab fieras horripilants, sinó tractá ab ciutadans y amansirlos ab la labia.

Veura: se 'n va á l' arcaldia y 's tanca un minut ó dos ab los trescents acreeedós que allí acuden cada día. Quan los té tancats bèn bèn, los diu ab tó natural: «Que 'l tresor municipal avuy no té cap diné, que hi ha molts treballs empresos qu' es necessari acabar y que no podrán cobrar fins d' aquí sis ó set mesos.»

Luego torna á alisar la balda perque se 'n vaja la gent, y en aquell precis moment crida:— Que visca l' arcalde:— Apa, valent; á probá' la forsa y la decisió: ¿no sembla fácil aixó? Pues ¡a qué va que no ho fa?

C. GUMÁ.

YO SOCH.

LGUNS periódichs ho contan; jo no ho he vist.

Acatava de parar lo tren regi davant de la estació de *Mogente*, provincia de Valencia. Una inmensa multitud composta de totas las classes socials, omplia la plata-forma de la estació, desitjosa de veure á la soberana.

Pero com los reys, per l' aspecte, son personas com las altras, y més avuy que ni pel vestit solen distingirse; hi havia entre 'ls bons vehins de *Mogente* certa confusió y no poca incertitut.

Per últim, una dona del poble, volent sortir de dupetes, pregunta en veu alta:

—*Qui es la reyna?*
Y una senyora que ocupava un dels carruatjes del tren li contesta ab bon accent valenciá:

—*Yo soch.*
¿Ne volen de aplausos y d' entusiasme? Si 'ls vehins de *Mogente* no 's van ajeure á terra, com los juhús de la Passió, en la escena del *Hort de las Olivas*, quan Jesucrist al preguntarli: *Qui es Jesús de Nazareth?* respon també: *Jo soch*, sera perque no van atinarhi.

De tots modos la reyna regent ha pronunciat lo seu discurs sinó en catalá en llemosí.

En Sagasta va dir:—«S' obra la festa.»
D.ª María Cristina ha dit:—«Yo soch.»
¡Jo 't retoch, quin honor pèls catalanistas!

La frase *Jo soch* me portá á la memoria una anécdota referent al célebre saineter catalá Joseph Robreño.

Affiliat ab entusiasme al partit liberal, en una época en que 'l serho era un crim, un día entrá la policia á casa seva y un comissari li preguntá:

—¿Es vosté D. Joseph Robreño?
Robreño, sense inmutarse, y remedant als cómichs quan representan lo Jesús de la Passió, respongué incontinent:

—*Jo soch.*
Lo comissari:
—Queda prés y ha de venir ab nosaltres.

Robreño (apart)—Fuma! Y no s' han tirat á terra! (Alt). Estich á las sevas ordres; pero esperis un moment, haig de buscar una cosa.

Lo moment s' anava allargant, y Robreño busca que buscarás.

Lo comissari impacientat li pregunta:
—Vamos á veure, ¡qué busca?
Contesta de Robreño:

—La Constitució del Estat, que creguí que no la sé veure.

P. DEL O.

—Fá pochos días he sabut que vá perdre un ull en Gual.

—Si no més un n' ha perdut, ab l' altre podrá busca 'l.

S. UST.

L' altre día 'l Sr. Matas deya á mí y al Sr. Creus: —Me fan molt mal las sabatas. (Y li feyan mal los peus.)

PERICOTAINE.

Are comprench perque sempre t' enfarinas, nena hermosa; com que á casa téva 'n venen te la posarás per mostra.

TAGHUROFF.

S' extranya 'l frenólech Pradas com lo ximplet de 'n Bastidas tenint al cap grans entradas, tinga tant malas sortidas.

V. TARRIDA.

Lo professor de un colegi de noyas, molt renombrat, deya un día un xich cremat: —A una senyoreta, ¡veji! res del qu' ensenyo li ha entrat.

PEPET DEL CARRIL.

LAN polítich de 'n Sagasta, en vista dels bons resultats del viatge regi:

«La reyna déu continuar fent visitas á las provincias, perque aquestas visitas desarmen als republicans.»

Ab molta oportunitat podria escriure 's una obra basada en

lo següent tema:

«Influencia de las salvas, de las lluminarias, dels *Te-Deums* y dels fochs artificials en l' aniquilament de las opinions republicanas.»

Pero no faltarà republica empedernit que tregui un càlcul de las grans festas que podrian ferse en totas las provincias si un día 's prengué la resolució de destinarhi 'ls déu milions de pessetas que absorbeix avuy dia la llista civil.

Y llavors fent l' oració per passiva, podriam veure l' influencia de aquestas festas en l' aniquilament de las opinions monárquicas.

La crisis que amensava sobrevenir de un dia al altre, va estallar precisament lo dia de Sant Antoni.

Y es fama que D. Práxedes va dir:—Que Sant Antoni 'ns guardi de pendre mal.

Mentres fregantse las mans exclamava en Cánovas:—Avuy es lo meu sant: á veure si algú 'm regala una collecció de carteras.

Pero 'l monstro s' ha quedat ab las ganas de formar ministeri.

Es natural. Quan á la mort de D. Alfonso XII va entregar lo poder á n' en Sagasta, ja havia de veure que 'n tenia per molt temps.

Per alló que diu lo refrán: «Veste 'n Anton, que 'l que 's queda ja 's compon.»

Los carlins fan com los progressistas: á mitjas excusas se 'n van á la fonda.

Diumenje van reunir-se á ca 'n Justin alguns redactors del *Correu catalá* y altres periódichs defensors de la boyna, al objecte de felicitar á D.ª Margarida, y d' entusiasmar-se entre plat y plat y entre copa y copa.

Lo menú del *gaudeamus* es molt curiós.

- 1.er Arrós á la *veneciana*.
Aquí al món, es horrorós, tothom hi es per l' arrós.
- 2.º Costellas á lo *Chambord*.
Que devian ser molt duras perque 'l Conde de Chambord era un home bastant gueto y fa ja tres anys qu' es mort.
- 3.er Peix á lo *Somorrostro*.
—Quin peix era?
—S' endavina: sols podia ser tunyina.
- 4.º Badella á la *Asturina*.
Estufat propi d' Espanya: bolets y alguna castanya.
- 5.º Capó rostí.
Aixó si qu' es un desvari... ¡Menjar correigionari!...

L' altre día en Martos va fer un gran elogi de Colón desde la presidencia del Congrès.

D. Cristino es l'únic home capàs de compendre 'l mèrit del immortal navegant.
Perque ell, com a poltich, sab navegar en totas las ayguas.

Lo Sr. Espinosa que 'l dimars va entrar a la gabia dels lleons, en companyia del domador Alexiano, es un conegut comerciant de pells.
Ara m'explico 'l seu atreviment. Los lleons que tenen bon nàs van sentir la farum, y está clar, van tenir por de que no 'ls pelés.

A la Diputació provincial va entaularse l'altre dia un debat molt renyit entre 'l Sr. Tort y Martorell y 'l seyor Rufart, los dos diputats de més talla de la provincia.
¡Batallas de gegants!
Si torna a reproduhirse la brega, será precis que la Diputació 's reuneixi en lo gran Saló de Sant Jordi.
Per evitar que 'ls dos contendents toquin lo sostre ab lo cap.

En Martínez Campos, renyit primer ab en Cánovas y últimament ab en Sagasta, ha fet pensament de posarse al costat de la Lliga Agraria.
—¿Per defensar la protecció a l'agricultura y a la industria nacionals?
—No, cá: per demostrar que alló de Sagunto se li ha tornat agre.

Un xiste de un meu amich, notable escriptor y distingit artista.
Un pagès fa 'l viatge a Barcelona per veure a la reyna, ab la particularitat de que lo mateix va fer a l'any 60, per veure a D.ª Isabel II.
Al tornarse 'n aquest dia al poble, li preguntan:
—Que tal Tóful ¿que te 'n ha semblat de la reyna?
—¿Caratsus! respon en Tóful, ¡y quina senyora més ben conservada!... ¿Creuriau que hasta li trobada més jova que l'altra vegada que va venir després de la guerra del Moro?

Quan D.ª Maria Cristina va entrar a Madrit, en Martos va reunir en lo Congrés, a fi de que poguessen saludarla, a tots los diputats y senadors ab las sèvas mullers respectivass.
Y després de haver passat la reyna, obsequiá a tots los reunits ab un xacolate.
No es estrany que s'entussiasmin. Aquell dia va efectuar-se en la Congrés la reunió dels que sucen.

Dava compte aquest dia un periódich de una animada conversa que sostenian un de aquests díes en una galeria del palacio Real, en Sagasta y en Martínez Campos.
Y encare que no se sentia lo que deyan, se veyá perfectament que 'n Martínez Campos se manifestava nerviós y excitat.
¡Quina llástima, senyors, que un héroe de la talla de 'n Martínez Campos, pateixi del histèrich!

PARTES TELEGRÁFICHS.

Paris, 15.
Boulangier, cansat al fi de fé 'l mono sense treva, s'ha comensat a encongi y avuy ja no go-sa a dí que l'ánima sigui sèva.
Desde que 'l Congrés un dia va agotarli 'ls seus recursos aplaudintlo ab ironia, ha abandonat la mania de anar pèl món fent discursos.

Berlin, 15.
En Bismarck está furiós, l'emperadó está empipat, en Moltke molt arronsat, y 'l kronprinz bastant nerviós.
Lo príncep pensa ab son pare, en Moltke es vell y s'apura, l'emperador no té cura y en Bismarck fa mala cara.

Viena, 15.
La pau está assegurada d'un modo tan evident, que no hi ha més que enterarse de la noticia següent:
Va a ferse aviat un empréstit d'uns quants milions de pessetas, a fi de poguer comprar déu ó vint mil escopetas.

XARADA.
Ab un primera al revés ben lligat dait d una canya vaig agafa ab molta manya un dos que feya 'l seu pés.
Tres girat quan me pensava portarlo més amarrat m' aiono que s' ha ficat en lo Total de ca 'n Cava.

MUDANSA.
Examinant varias telas vaig sentir a D. Ramon que li deya a un fabricant:
—Aquest tot hèn tot que tot

TRENCA-CLOSCAS.
PACA GALCERÁN AMADI.

Formar ab aquestas lletras lo titul de un conegut periódich.
R. CASTELLÓ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.
1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Població catalana.
4 2 7 4 2 6 5 3.—Nom d' uns aucells.
4 5 7 7 5 3 5.—Població catalana.
3 5 7 7 8 5.— " " "
1 2 7 4 5.— " " "
2 6 2 4.— " " "
7 2 9.—Nom d' home.
3 8.—Nota musical.
5.—Vocal.

SALDONI DE VALLCARCA.
GEROGLÍFICH.
LIRE
Pres
(a)
S
ONO
D
loool
UN FILL DE LA VIUDA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.
Ciudadans P. de la Ganyota, Rosa Xala, Quimet d' Ordal, Pepet de ca 'l Tia, Pepet estrafalari, C. V. M., F. A. y B., D. Telascop, Méscla de llana y coló, Pau Peigrin, J. Uson, Llumanera y Pep Martra: Lo que 'ns envian no fa per casa.
Ciudadans Net d' Otger, J. Staramsa, Saldoni de Vallcarca, Un Pelegri, Noy de Sans, G. I. L., y Jani Jolup: Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.
Ciutada P. C. de B (Pla del Panadés): Ja varem dir lo que feya 'l cas respecte del subjecte: en lo que 'ns diu de nou, no hi trobém lo compte.—Angel de la Guarda: Lo que 'ns envia no va prou be.—M. Cugat (Montevideo): No fa per nosaltres.—Ll. Salvador: Los versos tenen escassa novedat.—Alfons Adam: Del mateix defecte adoleixen los de vosté: se semblan a tants altres!—J. Blanch y Romani: Aceptém lo que 'ns envia y li doném las gracias.—Pepet Simpatich: Queda acceptada la poesia.—Antonet del Corral: Los acudits no filan: aceptém una conversa: per lo demés ja sab que pot enviar lo que vulgui.—Amorosa: Ara si que va bé.—M. Badia: Aceptém las dos composicions.—Viladaura: Esta molt mal versificat.—J. Roig y C.: No filan.—R. Bertran: Idem idem.—Petrus: Es molt incorrecte.—Taghuroff: Aprofitarém l' epigrama.—Pep Planas: De ben versificat ho esta; pero l' assumpto es personal y no té prou interés pel lector.—Q. Roig: Ja consagram un sueltó al seu infortunat amich.—R. Roura: Ara va millor; mirarém de insertarla.—Un Vilafranquí: Es una barbaritat; tot lo que vosté vulgui; pero lo millor es no donar motiu a's barbaros perque las cometin. Tal es la nostra opinió. Quan aquell subjecte torni a rellicsar, pero sense que se li haja donat motiu, ho escriuhen y procuran firmar la carta y respondre de tot. En las denuncias no admetém anonims ni pseudónims, sino firmas conegudas.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

UNA EXPOSICIÓ PELS CARRERS.

—Me sieurs: J'ai l'honneur de vous montrer la Grrrande Exposition des escombrieres!...